

На поклик лебедя удосвіта
Серед осяянних небес
Підвівся ліс в рожевих одсвітах,
А з ним і степ, і світ увесь.

А лебідь плив, крильми збиваючи
Високі зорі на льоту,
І пив, тривожно завмираючи,
Весну, блакить і висоту.

В його душі кипіли пристрасті,
Над ним видзвонював зеніт.
А він творив не для користі
І не для слави свій політ.

Він упивався небом сяючим,
Крізь хмари рвався напролом,
Він жив, нічого не жадаючи,
Крім вітру й неба під крилом.
